

VISSZFÉNY

I.

*Elgurult a járdán boldogságom forgácsa
És eszelősen befészkelte magát
Az eget búval körülölelő, bezárt ellipszisbe.
Azt gondoltam, gyönyörű virág nőtt,
Amelynek bimbói fáradtan lekuksoltak
A valóság és az álom titokzatos határán.
Az írógép legépelte a világ arcába dobott szerelmet.
Most, ebben az éjszakai órában csak elszabadult kísértet
És eszeveszett boszorkányok szeretnek engem.*

II.

*Egyébként teljesen mindegy, hogy elegáns áramszedők
Holnap hajnalt sejtetnek-e a földkerekségen,
Vagy pedig a Nap hatalmas atomjában fölszabadul
Az atomerő,
A magasságban,
Amely nem is magasság,
A mélységben,
Amely nem is mélység,
A sohasem lineáris boldogságban,
A csoda folytán függőlegessé vált sikolyban,
A hirtelen fájdalommal vált dalban,
Az értelmetlen és mégis valóságos ürességben.*

NAGYOK ÉS KICSIK

*Valaki megtiporta egy törékeny
Fogpiszkáló esztelen ártatlanságát,
És senki sem avatta hőssé.
Szomszédját megette az irigység, és
Barátja könnyezett a keserű boldogságtól.
Meggfogtam a részvét lila rezgését:
Vajon a megcsalt fogpiszkálóknak
A költészetben sincs helyük?*

NYUGALOM

*Lehunyam hosszan a szemem,
Illatos narancs
Dalol a fejem alatt.
Narancs-e vagy galamb
A melled?
Vagy elszabadult vágy csak?*

REGGEL

*Ha álommal zártad le az éjjel a pillámat,
szememből nőtt rózsza vagy ma reggel.
De ha reggel felhő mögött Nap vagy,
Tekintetem máma napraforgó lesz.*